

La realitat tossuda que els catalans portem a dins

written by Agustí Soler | 20 de gener de 2026

Fa uns dies, a partir de les paraules del conseller de Barcelona, Manuel Ferrer i Sitges: “Desperta-vos, desperta-vos catalans adormits” que féu als caps de la resistència en la reunió de la Junta de Braços, del 3 de juliol de 1713, comentàvem que es decidí a resistir a la invasió castellano-francesa i a no capitular.

Tot i els resultats dramàtics, l'ocupació de Catalunya, de tota la nació catalana, ja iniciada vora deu anys abans (recordem la batalla d'Almansa, el 1707, tan ben descrita pels admirats intèrprets d'Al Tall), els fets i la història d'aquests més de tres-cents anys d'ocupació, d'escarni i d'espoli, els catalans mai hem llençat la tovallola.

Mai ens hem rendit. Mai ens hem plegat de braços i a veure-les venir i podem dir amb el cap ben alt que gràcies a la nostra tossuda i envejable realitat, que els catalans portem sempre a dins, avui podem dir, amb tot el nostre sentiment i convenciment que mai ens rendirem i que, potser, segur, més aviat del que els qui ens tenen tenallats poden pensar, ens en sortirem.

No estaria de més que analitzéssim les paraules de l'empordanès, polític i filòsof, Alexandre Deulofeu, que deixà ben escrites en el que ell va anomenar *matemàtica de la història*. Les seves prediccions sobre l'evolució de les civilitzacions s'han anat complint una per una. N'hi ha una que ens toca molt, molt a prop: l'Estat espanyol es desintegrarà al voltant del 2029. Estem doncs a tocar. Cal que estiguem ben amatents.

Cal, tanmateix, fer un repàs a fons del moment actual i de com hem actuat els catalans durant aquests darrers tres segles i

escaig. Som conscients que hem viscut moments realment espaordidors, de deliris i d'accions d'intent d'extermini per part d'aquells que ens volen fer desaparèixer i que semblava que se'n sortirien, però no ha estat així. Estem més vius que mai.

Només ens cal fer llista de la tasca immensa, i molt sovint callada, que de nord a sud i d'est a oest, arreu dels Països Catalans, s'ha enfortit el nostre ésser i com, tot i alguns alts i baixos i algunes desercions, la nostra vitalitat és imparable. Són centenars, milers, les entitats, clubs, agrupacions i associacions dels àmbits més diversos que treballen incansablement per fer pinya i fer la pàtria més gran, resolta, incansable i, sobretot, més coneguda.

Fa pocs dies recordàvem l'exemple extraordinari que aportaren la celebració de les Setmanes Catalanes a Berlín l'any 1978, un testimoni d'una feina impagable i que com aquest n'hi ha molts altres que ens han donat una força imparable, ànims a no defallir i al mateix temps ens ha fet presents i donat a conèixer arreu del món.

No podran mai amb nosaltres, ningú ens ho pot negar. Siguem-ne ben conscients i ajuntem forces, però, també treballeu per a treure'ns del damunt aquells qui tenim a prop, massa a prop, i ens volen fer desaparèixer del mapa de la història.

Recordem de nou les paraules del conseller de Barcelona, Manuel Ferrer i Sitges, el juliol del 1713: "Els castellans es rebenten d'enveja i interpreten felicitat aliena com el propi infortuni i també, a causa de la inveterada rivalitat amb els catalans, en suporten amb dificultats el creixement".